

плашенитѣ турци търтили да бѣгатъ предъ него. Но, когато той се върналъ назадъ къмъ черквата, градъ отъ куршуми се изсипалъ върху му, и той падналъ мъртавъ.

Скоро турцитѣ запалили и черковната сграда. Снарядитѣ падали презъ прозорцитѣ въ самата черква. Единъ снарядъ скжсалъ синджира на полюлѣя, който се струполясалъ върху хората. Пушѣкъ и прахъ изпълнилъ черквата. Много жени и деца примрѣли отъ задуха и отъ страхъ. Който се опитвалъ да излѣзе изъ двора, бивалъ убитъ. Гжсти кълба димъ обвили всичко около черквата. Чували се само писъци и гърмежи.

Нѣкои отъ най-смѣлитѣ юнаци, като разбрали, че повече не ще могатъ да се противопоставятъ, за да не попаднатъ живи въ ржцетѣ на турцитѣ, избили своитѣ близки, а следъ това застреляли и себе си.

Най-после гърмежитѣ въ черквата утихнали. Когато турцитѣ влѣзли вжтре съ насочени пушки, тя била обърната въ гробница, изпълнена съ човѣшки трупове, гжстъ пушекъ и миризма. Глухо стенание се чувало по цѣлата черква...

Повече отъ 200 души мъже и около 50—60 жени и деца сж загинали въ сраженията при черквата, изъ селото и извънъ него.

Оцѣлѣлото здраво население отъ това юнашко село било събрано и откарано въ Пловдивъ. Перушица запустѣла. Тя не представлявала нищо друго, освенъ развалини и пепелища.

Деца, всички трѣбва да свалимъ шапки предъ борцитѣ за нашата свобода и предъ невинно загиналитѣ жертви, които изкупили съ кръвта си нашето освобождение.

Д. Чолаковъ.